

POSTANOWIENIE

Dnia 3 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania S. I.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału we W.
o zasiłek macierzyński,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 3 kwietnia 2019 r.,
skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych we W.
z dnia 8 marca 2018 r., sygn. akt VIII Ua [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we W. wyrokiem z dnia 8 marca 2018 r., wydanym na skutek apelacji wniesionej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we W. z dnia 29 listopada 2017 r., zmienił ten wyrok i oddalił odwołanie wniesione przez ubezpieczoną S. I. od decyzji organu rentowego z dnia 26 stycznia 2017 r., którą przyznano ubezpieczonej zasiłek macierzyński oraz zasiłek macierzyński w okresie urlopu rodzicielskiego obliczony od podstawy wymiaru w kwocie 2.653,46 zł.

Ubezpieczona S. I. wniosła do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego we W. z dnia 8 marca 2018 r., zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 233

k.p.c., a także naruszenie prawa materialnego, to jest art. 3 ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz niektórych innych ustaw, art. 43 w związku z art. 48 ust. 2, art. 48 ust. 1 i art. 48a ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, potrzebę wykładni przepisów prawa materialnego budzących wątpliwości oraz na oczywistą zasadność tego środka zaskarżenia.

Co do występującego w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzeby wykładni przepisów budzących wątpliwości skarżąca podniosła, że jej zdaniem sprowadzają się one do oceny, jakie zasady ustalania/przyznawania zasiłku macierzyńskiego powinny mieć zastosowanie do kobiet będących w ciąży w dniu 31 października 2015 r. Dlatego wykładni wymaga art. 3 ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz niektórych innych ustaw, w szczególności przy wzięciu pod uwagę stanowiska przedstawionego na posiedzeniu Komisji Polityki Społecznej i Rodziny Sejmu VII kadencji w dniu 10 września 2015 r., podczas prac na tą ustawą, która zmieniła ustawę z dnia 15 maja 2015 r. w celu zapewnienia, że kobiety będące w ciąży w dniu 31 października 2015 r. będą mogły skorzystać z zasiłków macierzyńskich na zasadach obowiązujących do czasu wejścia w życie ustawy.

Uzasadniając deklarowaną przez siebie oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, skarżąca podniosła z kolei, że jej zdaniem Sąd Okręgowy naruszył powołane w podstawach zaskarżenia art. 233 k.p.c. oraz art. 43 w związku z art. 48 ust. 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, gdyż błędnie ustalił, że skarżąca urodziła pierwsze dziecko w sierpniu 2015 r., podczas gdy miało to miejsce w sierpniu 2014 r. W wyniku tego ustalenia, Sąd drugiej instancji nieprawidłowo uznał zaś, że w sprawie znajduje zastosowanie art. 43 w związku z art. 48 ust. 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, co skutkowało uwzględnieniem apelacji organu rentowego, a

konsekwencji oddaleniem odwołania wniesionego przez skarżącą od decyzji tego organu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Wypada także przypomnieć, że jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to w uzasadnieniu tego wniosku winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w judykaturze, oznacza to, że zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia

1996 r., II UR 5/96, OSNAPiUS 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02 LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, czy też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09; LEX nr 577468). Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga z kolei od skarżącego określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Ponadto konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03; z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, czy też z dnia 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07). W przypadku powoływania się na rozbieżności w orzecznictwie konieczne jest także, choćby przykładowe, wskazanie orzeczeń, w których ten sam przepis prawa byłby odmiennie wykładany. Wypada również dodać, iż nie istnieje potrzeba

wykładni przepisów prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP – wkładka z 2003 nr 13, poz. 5).

Zdaniem Sądu Najwyższego, wniosek skarżącej w części, w której powołuje się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz na potrzebę wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości interpretacyjne, nie spełnia wyżej określonych kryteriów przede wszystkim dlatego, że występujący w tej sprawie problem dotyczący sposobu ustalenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego (co należy odnosić również do zasiłku macierzyńskiego) przysługującego ubezpieczonym niebędącym pracownikami w okresie zarówno przed dniem 1 stycznia 2015 r., jak i po tej dacie, w których ubezpieczeniu chorobowym wystąpiła przerwa, został już rozstrzygnięty w dwóch kolejnych uchwałach Sądu Najwyższego: z dnia z dnia 25 października 2018 r., III UZP 8/18 (LEX nr 2568420) oraz z dnia z dnia 4 października 2018 r., III UZP 6/18 (OSNP 2019 nr 2, poz. 18). W pierwszej z wymienionych uchwał Sąd Najwyższy wyraził zaś pogląd, zgodnie z którym w stanie prawnym obowiązującym do 31 grudnia 2015 r. wystąpienie po zakończeniu pobierania zasiłku macierzyńskiego przerwy w podleganiu dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu przez ubezpieczonego niebędącego pracownikiem powoduje, że podstawę wymiaru zasiłku z ubezpieczenia chorobowego tego ubezpieczonego ustala się zgodnie z art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, natomiast nie stosuje się art. 43 w związku z art. 48 ust. 2 tej ustawy. Uzasadniając ten pogląd, Sąd Najwyższy wyjaśnił zaś, że sytuacja prawna osoby ubezpieczonej niebędącej pracownikiem powinna być w pierwszej kolejności rozpatrywana przez pryzmat regulacji art. 49 i art. 50 ustawy zasiłkowej. Tylko wówczas, gdy sytuacja takiej osoby nie wypełni hipotezy art. 49 i art. 50 ustawy zasiłkowej, znajdzie zastosowanie art. 43 tej ustawy jako przepis formułujący ogólną zasadę nieustalania na nowo podstawy wymiaru zasiłku.

W stanie prawnym obowiązującym do dnia 31 grudnia 2015 r. przepisem szczególnym, mającym pierwszeństwo przed regulacją z art. 43 ustawy zasiłkowej w sytuacji nabycia prawa do zasiłku z ubezpieczenia chorobowego w trakcie okresu ubezpieczenia, do którego osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą przystąpiła z przerwą po zakończeniu pobierania zasiłku macierzyńskiego, a jej niezdolność do pracy powstała przed upływem pełnego miesiąca kalendarzowego tego okresu ubezpieczenia, jest zaś art. 49 ust. 1 ustawy zasiłkowej. Przerwa w podleganiu ubezpieczeniu chorobowemu oznacza bowiem, że przy ustalaniu wysokości kolejnego zasiłku z ubezpieczenia chorobowego wyłączone są zasady ogólne, w tym zasada wynikająca z art. 48 ust. 1 ustawy zasiłkowej, zgodnie z którym zasiłek oblicza się od kwoty przychodu (zadeklarowanej) osiągniętego z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w okresie 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy. Przyjęcie za podstawę wymiaru zasiłku przychodu z okresu krótszego jest możliwe, ale pod warunkiem, że będzie to przynajmniej jeden pełny miesiąc kalendarzowy (art. 36 ust. 2 w związku z art. 48 ust. 2 i art. 52 ustawy zasiłkowej). Ustalaniu podstawy wymiaru zasiłku w związku z niezdolnością do pracy powstałą przed upływem pełnego miesiąca kalendarzowego ubezpieczenia chorobowego osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą służył (w stanie prawnym obowiązującym do 31 grudnia 2015 r.) wprost art. 49 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej, zgodnie z którym w takiej sytuacji podstawę wymiaru świadczenia stanowi najniższa miesięczna podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe za miesiąc, w którym powstało prawo do zasiłku, po odliczeniach, o których mowa w art. 3 pkt 4 - dla ubezpieczonych, dla których określono najniższą podstawę wymiaru. Wystąpienie przerwy w ubezpieczeniu chorobowym (spowodowanej nieprzystąpieniem do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego w dniu następnym po zakończeniu pobierania zasiłku macierzyńskiego) wyłącza zatem możliwość zastosowania art. 43 ustawy zasiłkowej do ustalenia podstawy wymiaru zasiłku z tytułu niezdolności do pracy powstałej w kolejnym okresie ubezpieczenia chorobowego i przed upływem pełnego miesiąca kalendarzowego tego ubezpieczenia, albowiem tę sytuację reguluje wprost art. 49 ustawy zasiłkowej. W uchwale Sądu Najwyższego z dnia

4 października 2018 r., III UZP 6/18 wyrażono z kolei pogląd, że od dnia 1 stycznia 2016 r. wystąpienie po zakończeniu pobierania zasiłku macierzyńskiego nieprzekraczającej 30 dni przerwy w podleganiu dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu przez ubezpieczonego niebędącego pracownikiem powoduje, że podstawę wymiaru zasiłku chorobowego dla tego ubezpieczonego ustala się zgodnie z art. 48a ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 15 maja 2015 r. o zmianie ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. z 2015 r., poz. 1066), natomiast nie stosuje się art. 43 w związku z art. 48 ust. 2 tej ustawy. W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy zwrócił uwagę na istotność zastrzeżenia zawartego w art. 48 ust. 2 ustawy zasiłkowej przy uwzględnieniu zmian legislacyjnych, które weszły w życie od dnia 1 stycznia 2016 r. W tym dniu zaczął bowiem obowiązywać, dodany ustawą z dnia ustawy z dnia 15 maja 2015 r. o zmianie ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1066), art. 48a oraz zmienione art. 49 i art. 50 ustawy zasiłkowej. Z mocy art. 22 ustawy zmieniającej, wyłącznie zasiłki chorobowe, wyrównawcze, macierzyńskie i opiekuńcze oraz świadczenie rehabilitacyjne, do których prawo powstało przed dniem wejścia w życie art. 1 pkt 8-12 (a więc przepisu, na podstawie którego dodano art. 48a i zmieniono między innymi art. 49 oraz art. 50 ustawy zasiłkowej), wypłacało się zaś na zasadach i w wysokości obowiązujących przed tym dniem za cały okres nieprzerwanej niezdolności do pracy. Wspomniane zastrzeżenie oznacza zatem, że sytuacja prawna osoby ubezpieczonej niebędącej pracownikiem powinna być w pierwszej kolejności rozpatrywana przez pryzmat regulacji art. 48a-50 ustawy zasiłkowej. W przypadku, w którym jest ona uregulowana w tych przepisach, art. 43 tej ustawy (a także pozostałe przepisy wymienione w art. 48 ust. 2 ustawy zasiłkowej) nie będzie natomiast mógł znaleźć odpowiedniego zastosowania. Innymi słowy, tylko wówczas, gdy sytuacja takiej osoby nie wypełni hipotezy art. 48a-50 ustawy zasiłkowej, art. 43 znajdzie zastosowanie jako przepis formułujący ogólną zasadę nieustalania na nowo podstawy wymiaru zasiłku, którą należy jednak stosować

odpowiednio. Wykładnia art. 48a ustawy zasiłkowej dokonywana z uwzględnieniem reguł gramatycznych wskazuje zaś wyraźnie, że dotyczy on ubezpieczonych niebędących pracownikami, którzy dotychczas nie podlegali ubezpieczeniu chorobowemu (ust. 1) oraz tych, którzy podlegali takiemu ubezpieczeniu z innego tytułu, który ustał, a następnie przystąpili po przerwie nieprzekraczającej 30 dni do ubezpieczenia chorobowego i w czasie trwania tego ubezpieczenia stali się niezdolni do pracy (ust. 2-4). To właśnie dla takich ubezpieczonych, podlegających ubezpieczeniu chorobowemu przez okres krótszy niż okres, o którym mowa w art. 48 ust. 1 ustawy zasiłkowej, ale dłuższy niż określony w art. 49 ust. 1 i 3 tej ustawy, art. 48a określa, w jaki sposób ma być ustalana podstawa wymiaru zasiłku.

Wypada w tym miejscu zaznaczyć, że w stanie faktycznym niniejszej sprawy skarżąca w maju 2016 r. wyrejestrowała się z dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego, by ponownie do niego przystąpić od dnia 1 czerwca 2016 r. Od dnia 1 lipca 2016 r. spełniło się natomiast w stosunku do niej ryzyko ubezpieczenia chorobowego, gdyż od tego dnia nabyła prawo do zasiłku macierzyńskiego. Sytuacja prawna skarżącej odpowiadała zatem dyspozycji art. 48a ustawy zasiłkowej i ten właśnie przepis został zastosowany przez organ rentowy w decyzji z dnia 26 stycznia 2017 r. jako podstawa prawna ustalenia podstawy wymiaru zasiłku macierzyńskiego, a następnie zasiłku macierzyńskiego w okresie urlopu rodzicielskiego.

Sąd Najwyższy dostrzega przy tym, że Sąd drugiej instancji posłużył się odmienną argumentacją, przyjmując ostatecznie, że w sprawie znajdował zastosowanie art. 43 ustawy zasiłkowej. Kierując się tą argumentacją, Sąd Okręgowy trafnie uznał jednak za uzasadnioną apelację organu rentowego, mimo że ta odwoływała się do jego decyzji, w której przyjęto, że podstawa wymiaru przysługujących skarżącej świadczeń powinna być ustalona na podstawie art. 48a ustawy zasiłkowej.

Mając więc z jednej strony na uwadze to, że przedstawiony przez skarżącą problem prawny został już rozstrzygnięty w powołanych wcześniej uchwałach z dnia 25 października 2018 r., III UZP 8/18 oraz z dnia 4 października 2018 r., III UZP 6/18, a z drugiej strony rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku, które odpowiada wykładni przepisów ustawy zasiłkowej adekwatnych dla oceny

sytuacji prawnej skarżącej, Sąd Najwyższy uznaje, że w niniejszej sprawie nie występuje sygnalizowane we wniosku istotne zagadnienie prawne ani potrzeba dokonania ponownej wykładni przepisów prawa materialnego. W szczególności zaś nie występuje potrzeba wykładni art. 3 ustawy z dnia 25 października 2015 r., skoro mocą tego przepisu zostały jedynie uchylone art. 22 ust. 2 i 3 oraz art. 26 pkt 2 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. o zmianie ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa oraz niektórych innych ustaw, co oznaczało, że moc zachował art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. stanowiący, że zasiłki chorobowe, wyrównawcze, macierzyńskie i opiekuńcze oraz świadczenie rehabilitacyjne, do których prawo powstało przed dniem wejścia w życie art. 1 pkt 8-12, wypłaca się na zasadach i w wysokości obowiązujących przed tym dniem za cały okres nieprzerwanej niezdolności do pracy. Jeśli jednak przepisy, o których mowa w art. 1 pkt 8-12 (to znaczy między innymi art. 48a ustawy zasiłkowej), weszły w życie od dnia 1 stycznia 2016 r., to bez wątpienia regulowały one sytuację prawną ubezpieczonych również w zakresie ustalania świadczeń z tytułu macierzyństwa, do których prawo powstało poczynając od tego dnia, bez względu na to, czy w dniu wejścia w życie ustawy z dnia 25 października 2015 r., to znaczy w dniu 31 października 2015 r., osoby te były w ciąży.

Zdaniem Sądu Najwyższego, oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek skarżącej o przyjęcie jej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest uzasadniony również w tej części, w której powołuje się na oczywistą zasadność tego środka zaskarżenia. Z przyczyn wyżej podniesionych bez wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy pozostaje bowiem błędne zastosowanie przez Sąd drugiej instancji art. 43 ustawy zasiłkowej. Również ewentualny błąd co do daty urodzenia przez skarżącą pierwszego dziecka nie ma wpływu na to rozstrzygnięcie, ponieważ istotne znaczenie ma w tym zakresie jedynie (niekwestionowane przecież w skardze) ustalenie, że w podleganiu przez skarżącą dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu wystąpiła przerwa (w maju 2016 r.), po zakończeniu której ponownie przystąpiła ona do ubezpieczenia chorobowego od dnia 1 czerwca 2016 r. Powołanie się przez skarżącą na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej mogłoby natomiast stanowić przesłankę uzasadniającą poddanie tej skargi merytorycznemu

rozpatrzeniu wówczas, gdyby z powodu występującej w sprawie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, skarga podlegała uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695).

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy doszedł do wniosku, że skarżąca nie zdołała wykazać, że zachodzi potrzeba merytorycznego rozpoznania jej skargi kasacyjnej. Dlatego też, opierając się na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji swojego postanowienia.